

MOTÝL

The background of the cover is a black and white photograph of two young girls in German-style dresses, holding hands and looking back over their shoulders. A large red cross is superimposed over the background, and in the center of the cross is a black circle containing a white swastika. The title is written in large, red, stylized letters with a white outline.

Nemecké dievča neplače

Michaela Ella Hajduková

Nemecké
dievča
neplače

Nemecké dievča neplače

Michaela Ella Hajduková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Copyright © Michaela Ella Hajduková 2016

Design © Motýl design 2016

Cover photo © Everett Collection/Reinhold Leitner/Shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-087-2

„Je jasné, že v takejto zmesi národov sa vždy
nájdu aj rasovo vhodné typy. A ja si myslím, že
je našou povinnosťou odniesť ich deti k nám,
vytrhnúť ich z ich prostredia a ak to bude nutné,
ukradnúť ich alebo uniesť.“

Heinrich Himmler, 1943

*Túto knihu venujem svojim babkám
Márii Hajdukovej a Anne Lukáčovej.
Obe museli vojnu prežiť.
Ja mám šťastie, že o nej môžem iba písať.*

Prológ

Keď si prezerám svoje staré zápisky, rozmýšľam, ako veľmi bolo to dievča, ktoré ich písalo, iné. To dievča ešte stále patrilo do sveta s mojou mamičkou, rodinou a rodnou rečou. Trvalo niekoľko mesiacov, kým som znova otvorila zošit a písala. Hanbím sa, tak veľmi sa hanbím. Zabúdam svoju rodnú reč. Chce sa mi plakať, že som túto vetu napísala. Neviem po sebe dokonca prečítať svoje prvé zápisky. Slová mi unikajú, sú mi neznáme, nepoznám ich význam. Trápi ma to a mávam z toho zlé sny. Niekedy, keď som doma sama, skúšam nahlas hovoriť po česky, ale už to neviem. Pamätám si ešte slová, veľa slov, ale vety niekam zmizli. Azda som už naozaj Nemka?

1. časť

VTÁČATKO
A BIELE RUŽE

1. kapitola

Mníchov, november 1988

Zhlboka a rýchlo dýchala studený zimný vzduch, ktorý sa do nej zaprel, hneď ako vyšla von. Vedela, že nemá veľa času, a tak sa dych okamžite snažila upokojiť. Opatrne posunula nohu doľava a modlila sa, aby nebola kamenná rímsa zvetraná až tak, aby pod ňou pukla. *Len štyri kroky*, opakovala si v duchu. Vzápätí sa pošmykla na drobných kamienkoch, ale v poslednej chvíli sa ľavou rukou zachytila hromozvodu. Prudko vydýchla a čo najpomalšie sa otočila. Teraz stála čelom k stene. Chvíľu držala hromozvod a potom potichu zliezla na rímsu spodného okna. Odtiaľ to bolo jednoduchšie.

Hneď ako nečujne zoskočila do trávy, na perách sa jej rozžiaril víťazoslávny úsmev. Ktosi ju však hneď potiahol za ruku do kríkov.

„Tak ako?“ v mužových očiach čítala strach a otázky.

„Neboj sa,“ pohladila ho po zarastenej tvári a vtisla mu roztopašný bozk. Silno ju objal a znova si v duchu nadával, že jej také šialenstvo dovolil urobiť.

„Je mi už hrozná zima,“ vytisla zo seba, keď z nej opadol adrenalín.

„Och, jasné, prepáč, miláčik,“ vyzliekol si kabát a okamžite ju doň zabalil. „V tej uniforme sestričky si naozaj chutná,“ žmurkol na ňu a potom sa obaja pustili cez kriky na chodník.

„Do riti! Do riti! Do riti!“

Hneď ako na nich padlo mesačné svetlo, zahliadli pri aute šeptom nadávajúceho Hermanna. Nadávky spustil v momente, ako ich zazrel. Odhodil na zem ohorok z cigarety a zašliapol ho. „Už mám tých vašich samostatných akcií až po krk! Šľak ma z vás trafi... Nehovor mi, že to vyšlo,“ zarazil sa pri pohľade na Emmino papiermi prepchané oblečenie. Rozhalila kabát, lebo to bolo omnoho rýchlejšie ako akékoľvek vysvetľovanie. Zasmial sa a neveriaco krútil hlavou.

„Vyšlo, všetko ti poviem, len už poďme preč, lebo zamrzem.“ Markus jej otvoril dvere a ona rýchlo vkĺzla dnu. O minútu neskôr sa policajné auto stratilo v tmavej noci.

Zobudilo ju slnko. A prsty na jej nahom chrbte.

„Dobré ráno!“ pobožkal ju na plece. Ona sa k nemu pri-túlila a zamrmlala pozdrav do jeho hrude. „Už je osem,“ pripomenul jej nerád. Spali len slabé štyri hodiny. Musel však ísť do práce. A Emma mala tiež povinnosti. Vtisla mu bozk medzi tmavé chĺpky a neochotne sa vysúkala spod paplóna. Pretrela si oči a nahá prešla niekoľko krokov do kúpeľne.

„Raz ma zabiješ,“ zaboril hlavu do vankúša. Zasmiala sa a pred dverami zastala.

„To by bola škoda,“ poslala mu vzdušný bozk a zmizla vnútri.

„Ako to vlastne včera šlo?“ snažil sa rýchlo zmeniť tému.

„Viac než dobre,“ počul ju, keď pustila vodu.

„Takže sa tam už nemusíš vrátiť. Odľahlo mi, mal som o teba obrovský strach. Viem, že je to len starec, ale aj tak.“

„Naopak, drahý. Ešte sme len začali,“ zastavila vodu a v župane sa vrátila k nemu.

„Čo si to povedala?“ posadil sa na posteli.

„To, čo som včera vzala, je nič oproti tomu, čo som objavila. Zlatá baňa. Toto je iba začiatok. Ten starec je obrovská ryba a jeho rybník je stoka plná cennej špiny. Som o tom presvedčená.“

Otvoril ústa, ale nevedel, čo má povedať. Napokon sa len posunul bližšie k nej a pevne ju zovrel. „Zomriem od strachu.“

Objala ho. „Ja viem. Ale neboj sa. Je neškodný. Už je neškodný.“

„Prečo si vlastne skákala z okna, keď sa tam plánuješ vrátiť?“ pozrel sa na ňu, ale vzápätí sa uškrnul. Ako dobre ju poznal.

„Bolo to dobrodružstvo,“ zasmiala sa.

2. kapitola

Emma zbehla po schodoch a skoro sa zrazila so susedou. Jej malý bígel Franz poskakoval okolo nej a brechal.

„Dobrý deň, pani Schwarzová!“ usmiala sa na ňu Emma.

„Dobrý, dobrý, dnes nám poriadne prituhlo,“ zastala v otvorených dverách a rozprávala o počasí. Žila sama a neprepásla ani jedinú príležitosť rozprávať sa s kýmkoľvek, koho stretla. Emme jej bolo ľúto, a tak zo slušnosti s ňou vždy zo pár viet prehodila a potom sa vyhovorila, že sa už ponáhla. V dome s ňou a Markusom všetci veľmi dobre vychádzali. Považovali ich za slušných mladých ľudí, a tak to malo aj ostať.

Napokon sa jej podarilo rozlúčiť sa a vybehla na schodisko. Napriek tomu, že vedela, aká je vonku zima, ľadový vietor jej na okamih vyrazil dych. Pridala do kroku a na stanicu metra došla práve včas. Vbehla do vozňa a dvere sa zatvorili. Sadla si na voľné miesto a dívala sa do okna oproti. Na tretej stanici vystúpila a vybehla hore schodmi. Pohľad na hodinky ju prinútil zrýchliť krok. Už ju určite čakajú.

Vošla do vysokého domu a po schodoch sa dostala na tretie poschodie. Krátko tri razy zaklopala na signál a dvere sa otvorili.

„Vitaj, Emma,“ dovnútra ju vpustil Danny s cigaretou v ruke. „O tvojej úspešnej misii sa tu hovorí už od rána.“

„Vážne?“ zasmiala sa, akoby o nič nešlo, a vyzliekla si kabát. Vstúpila do obývačky, kde za stolom sedeli Markus, Danny aj Leo. Emma sa s nimi pozdravila, sadla si a z kabelky vytiahla cigarety. Markus jej pripálil, a keď vyfúkla dym, Leo položil kópie dokumentov na stôl a konečne sa na ňu pozrel.

„Ako ste vlastne naňho prišli? Jeho meno nefiguruje v žiadnych dôležitých záznamoch.“

„Bola to vlastne úplná náhoda. Hľadala som si novú prácu a objavila som inzerát v novinách. Zháňali opatrovatelku na polovičný úväzok. Starý pán už svoju opatrovatelku má, ale keďže tá pracuje aj v nemocnici, nestíha. Prihlásila som sa a vzali ma. Prijímal ma jeho syn. Je veľmi zaneprázdnený a na otca má málo času. Všimla som si, že dom je obrovský a starý pán sa väčšinou zdržiava v knižnici. Keď je tam, nikto ho nesmie rušiť. Sedí vo veľkom kresle, popíja koňak a počúva praskajúce platne v starom gramofóne. Raz poobede si išiel lahnúť a ja som si povedala, že sa nič nestane, keď si knižnicu obzriem. No keď som tam vošla, zostala som prekvapená. Je neskutočná, ktovie, čo všetko v nej má, ale je tam určite aspoň tisíc titulov. Každý deň poobede si dáva starec šlofíka, no a keď ďalší deň zaspal, vybrala som sa tam na prieskum. V tej knižnici je množstvo prachov, každá kniha, ktorú som vzala do ruky, bola prvým vydaním. Ten starec je blázon alebo zberateľ. Navyše, nikoho k svojim knihám nepustí. Chodí pomocou paličky, ale keď sa tam náhodou upratuje, stojí nad upratovačkou. Najskôr som si myslela, že mu ozaj iba šibe, aj sa tak občas správa, ale potom mi to začalo vrtať v hlave. A začala som tajne chodiť na prieskumy. Objavila som to celkom náhodou. Jedna z veľkých kníh bola dutá a našla som v nej všetky tieto papiere. No a keďže

sa tam nachádzal aj preukaz s fotkou, došlo mi, že je to náš milý starý pánko. Takže nie šialenec. Veľmi dobre vie, čo robí, keď to stráži ako jastrab.“

„Čítala si to?“

„Áno, ale nie podrobne. Navyše, jedna zo stránok mi bo-hato stačila. Asi by som si mala zvyknúť,“ vzdychla si a Markus jej stisol ruku. Spomínal si na ten deň, keď sa rozhodla, že sa k nim pridá. Kvôli nemu. Zamiloval sa do nej. Do jej očí, pier, chôdze, smiechu, do nej celej. Trvalo dlho, kým jej dôveroval až tak, aby jej prezradil, čo je náplňou jeho práce. Neopustila ho ani naňho nenaliehala, aby sa na všetko po desiatich rokoch vykašľal. Práve naopak, chcela to robiť tiež.

„Danny to už pozrel, takže máme istotu, že sú to originály. Spolu s materiálmi, ktoré sa našli v Kolíne, máme celkom dobrú predstavu o fungovaní a počte táborov. Mám hlásenie, že aj Boris už niečo má. Teraz mi však povedz o tom ostatnom. Hermann sa rozčuľoval, že si skákala z okna,“ smial sa.

„Hej. Chcela som si vyskúšať trochu akcie, hoci sa tam vrátim. Dom sa na noc zamyká. Po práci som sa musela ukryť a počkať, kým starý pán zaspí. No a jediná úniková cesta bola cez salón. Vždy na ňom necháva na noc pootvorené okno. Hermann nevedel, čo som tam objavila, že sa mi to podarilo vyniesť a, chvalabohu, zasa vrátiť späť tak, že si nikto nič nevšimol. Markus ho na poslednú chvíľu požiadal, aby nás čakal na ceste.“ Spomenula si na to, ako klial, keď ich zbadal. Možno to občas vyzeralo, že je ľahkovážna, ale to spôsobovala iba jej mladosť. Bola rovnako zodpovedná ako každý člen ich organizácie.

„A čo si objavila? Hermann spomínal nejakú zlatú baňu.“

„V knižnici má glóbus. Ten, do ktorého sa dáva alkohol. Lenže on tam mal fotografie. Nestihla som ich vybrať ani

prezrieť. Na jednej bol však celkom iste vyfotený s Himmle-rom. Usmievali sa, sedeli za nejakým stolom. Takže predpokladám, že v knižnici bude viac takýchto úlovkov.“

Leo prikyvoval a nad čímsi uvažoval. Potom vstal a s rukami vo vreckách prešiel k oknu. „Ak je to taký niktoš, že nám jeho meno vôbec nič nehovorí, prečo sa s ním fotil?“

Na túto otázku nevedel odpovedať nikto v miestnosti. Emma však myslela na to, že tajomná knižnica zodpovie ich otázky. Bola si tým istá.